

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: Pr-270/2025-19

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski radni sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Idi Vrančić, a po prijedlogu višeg sudskog savjetnika Lordana Čošića, u pravnoj stvari tužiteljice Andree Dasović Buljević iz Brezovice, Brezovička Cesta 106, OIB: 78895146532, koju zastupa punomoćnica Stipanka Mandac, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Strukan Delić Mandac d.o.o., Miramarska cesta 32, Zagreb, protiv tuženika Klinički bolnički centar Zagreb, Zagreb, Ulica Mije Kišpatića 12, OIB: 46377257342, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 21. travnja 2026. u nazočnosti tužiteljice osobno i punomoćnice Stipanke Mandac, odvjetnice, te u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, dana 29. svibnja 2026., objavio je i

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Klinički bolnički centar Zagreb, Zagreb, Ulica Mije Kišpatića 12, OIB: 46377257342, isplatiti tužiteljici Andrei Dasović Buljević, Brezovica, Brezovička cesta 106, OIB: 78895146532, iznos od 2.300,07 eura bruto sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom obračunatom od dana dospelosti svakog pojedinog iznosa, osim kamate na iznos poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak, sadržanog u navedenom iznosu, po stopi koja se do 31. prosinca 2022. određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, tekućoj:

- na iznos od 297,73 EUR od 16.02.2020. do isplate,
- na iznos od 342,37 EUR od 16.03.2020. do isplate,
- na iznos od 155,63 EUR od 16.04.2020. do isplate,
- na iznos od 1.056,88 EUR od 16.05.2020. do isplate,
- na iznos od 123,40 EUR od 16.06.2020. do isplate,

- na iznos od 101,20 EUR od 16.07.2020. do isplate,
- na iznos od 222,86 EUR od 16.08.2020. do isplate, sve u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku Klinički bolnički centar Zagreb, Zagreb, Ulica Mije Kišpatića 12, OIB: 46377257342, isplatiti tužiteljici Andrei Dasović Buljević, Brezovica, Brezovička cesta 106, OIB: 78895146532, troškove ovog parničnog postupka u iznosu od 1.425,00 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 29. svibnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi od 10. veljače 2026. navodi da je u utuženom razdoblju od siječnja 2020. do rujna 2020. zaposlena kod tuženika na radnom mjestu liječnika specijalista pedijatra s užom specijalizacijom iz neonatologije. Tužiteljica napominje da joj je u istovrsnom predmetu vođenim pred ovim sudom poslovni broj Pr-583/2023 dosuđena razlika plaće i naknada plaće s osnova kao u ovoj tužbi u razdoblju do siječnja 2020. Tužiteljica dalje navodi da je zbog organizacije rada kod tuženika kao zdravstvene ustanove, koja je dužna neprekidno pružati zdravstvenu zaštitu, u utuženom razdoblju ostvarivala određeni broj prekovremenih sati. Prema odredbi čl. 53. st. 1. Kolektivnog ugovora za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja (NN 88/13., dalje u tekstu: KU 88/13.), čl. 47. st. 1. Kolektivnog ugovora za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja (NN broj 143/13., dalje u tekstu: KU 143/13.) te čl. 45. st. 1. Kolektivnog ugovora za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja (NN 29/18., dalje KU/18 – primjenjuje se od 01. ožujka 2018) plaću radnika čini osnovna plaća i dodaci na osnovu plaću. Osnovnu plaću radnika čini umnožak koeficijenta složenosti poslova radnog mjesta na koje je raspoređen i osnovice za izračun plaće, uvećan za 0,5% za svaku navršenu godinu radnog staža. Umnožak koeficijenta složenosti poslova radnog mjesta definiran je Uredbom o nazivima radnih mjesta i koeficijentima složenosti poslova u javnim službama. Dodaci na osnovnu plaću su: stimulacija, dodaci za posebne uvjete rada, dodaci i uvećanja plaća (čl. 52. st. 1. i 2. KU 88/13., čl. 47. st. 2. i 3. KU 143/13. i čl. 45. st. 2. i 3. KU/18.). Nadalje, sukladno čl. 94. ZR-a za otežane uvjete rada, prekovremeni i noćni rad te za rad nedjeljom, blagdanom i drugim danom za koji je zakonom određeno da se ne radi, radnik ima pravo na povećanu plaću. Prema odredbi čl. 58. st. 1. KU 88/13., čl. 51. st. 1. KU 143/13. i čl. 49. KU/18. osnovna plaća uvećava se za rad noću 40%, za rad subotom 25%, za rad nedjeljom 35%, za prekovremeni rad 50%, te za rad u drugoj smjeni 10%, ako radnik radi u smjenskom radu ili u turnusima. Odredbom čl. 58. st. 9. i 10. KU 88/13., čl. 51. st. 9. i 10. KU/13., odnosno čl. 49. KU/18., jasno je određeno da se prekovremenim radom smatra svaki sat rada duži od redovnog mjesečnog fonda radnih sati i da mjesečni fond radnih sati tvori umnožak radnih dana u tekućem mjesecu sa osam sati. Nadalje, prema odredbi čl. 66. KU 88/13. i čl. 59. KU 143/13 zbog iznimne odgovornosti za život i zdravlje ljudi doktori medicine i doktori dentalne medicine ostvaruju pravo na dodatak na plaću od 10% od osnovne plaće, a od 1. listopada 2015. prema Dodatku KU 143/13. i čl. 57. KU/18. taj dodatak iznosi 12%, dok prema II. dodatku KU/18. koji se primjenjuje od 1. rujna 2019. taj dodatak iznosi 16 %. Prema odredbi čl. 55. st. 1. KU/18. radniku u djelatnosti zdravstva i zdravstvenog osiguranja na pojedinim radnim mjestima i poslovima kod

kojih postoje posebni uvjeti rada pripada pravo na dodatak na plaću, a u stavku 2. tog članka navedena su radna mjesta, između ostalih i tužiteljčino radno mjesto, za koja se uvećava osnovna plaća radnicima koji rade na tim radnim mjestima. Odredbom čl. 49. KU/18, jasno je određeno da se prekovremenim radom smatra svaki sat rada duži od redovnog mjesečnog fonda radnih sati i da mjesečni fond radnih sati tvori umnožak radnih dana u tekućem mjesecu sa osam sati. Sukladno odredbi čl. 54. st. 2. Temelnog kolektivnog ugovora za službenike i namještenike u javnim službama (NN br. 141/12.) te čl. 53. st. 2. TKU (NN br. 128/18., 47/18. i 123/19.) radnik ima pravo na uvećanje plaće od 15 % ako isti ima znanstveni stupanj doktora znanosti. Tužiteljica navodi da joj je tuženik u utuženom razdoblju isplaćivao dodatak za iznimnu odgovornost za život i zdravlje ljudi i dodatak za posebne uvjete rada samo za dio odrađenih sati, dok joj nije isplaćivao taj dodatak na osnovnu plaću za sve odrađene sate, pa tako i na sate odrađene u prekovremenom radu, iako je tužiteljica svaki sat rada radila na poslovima doktora medicine i neprekidno imala iznimnu odgovornost za život i zdravlje ljudi. Tužiteljica dalje navodi da je tuženik tužiteljici nepravilno isplaćivao i dodatak za znanstveni stupanj za prekovremene sate. Budući da je tuženik tužiteljici pogrešno obračunao i isplatio plaće po gore navedenim osnovama, posljedično je pogrešno obračunao i isplatio sve naknade koje se utvrđuju kao prosjek prethodno isplaćenih plaća, konkretno naknadu plaće za vrijeme korištenja godišnjeg odmora i naknadu plaće zbog privremene nesposobnosti za rad.

1.1. Tužiteljica također navodi da je odredbom čl. 95. st. 3. ZR-a propisano da radnik ima pravo na naknadu plaće za vrijeme prekida rada do kojega je došlo krivnjom poslodavca, ili zbog drugih okolnosti za koje radnik nije odgovoran, te da je tijekom travnja 2020. tuženik u skladu s uputom Ministarstva zdravstva od 25.03.2020., odredio da tužiteljica nekoliko radnih dana u mjesecu ne dolazi na posao te su se ti dani bilježili kao IO dani (opravdani izostanak). Naime, u travnju 2020. godine tuženik je kao zdravstvena ustanova organizirao rad na način da 1/3 radnika bude raspoređena na radnim zadacima u zdravstvenoj ustanovi, 1/3 bude raspoloživa za privremeni raspored u drugu zdravstvenu ustanovu, a 1/3 bude kod kuće odnosno ne bude nazočna na radnom mjestu. Tužiteljica navodi da su tuženik i druge zdravstvene ustanove postupile protivno uputi Ministarstva zdravstva o načinu evidencije i isplate za IO dane od 2. travnja 2020. te protivno čl. 95. ZR-a. Na navedeno postupanje pojedinih ustanova očitovala se priopćenjem Hrvatska udruga bolničkih liječnika (HUBOL), kao krovna udruga bolničkih liječnika, u kojem navodi da se niti jedan zdravstveni djelatnik nije samovoljno rasporedio na boravak kod kuće nego je to učinio poslodavac, kako bi bolesni djelatnici ili oni u samoizolaciji mogli odmah biti zamijenjeni zdravima. Tuženik je dane, odnosno sate kada je tužitelj imao prekid rada, jednostavno sam izostavio u evidenciji u COP-u, ali i na tužiteljčinoj platnoj listi, odnosno prilikom isplate plaće, iako iz tuženikovog ovjerenog plana rada za travanj 2020. proizlazi navedeni prekid rada. Tužiteljica je tako ostala uskraćena za isplatu naknade plaće po članku 95. ZR-a za dane za koje je po uputi poslodavca došlo do prekida rada. Tužiteljica je tuženiku za neisplaćene sate za vrijeme prekida rada podnijela žalbu, no bezuspješno, stoga ovom tužbom potražuje i razliku naknade plaće koja je trebala biti isplaćena da je tuženik pravilno primijenio čl. 95. st. 3. ZR-a, te druge materijalne propise.

1.2. Slijedom navedenoga tužiteljica ovom tužbom u utuženom razdoblju od siječnja 2020. do rujna 2020. potražuje razliku bruto plaće i naknade plaće po osnovi neisplaćenih dodataka za posebne uvjete rada, za iznimnu odgovornost za život i

zdravlje ljudi te za znanstveni stupanj, na sve efektivno odrađene sate u redovnom i u prekovremenom radu, razlike naknade plaće za vrijeme prekida rada tijekom travnja 2020. godine te razliku naknade plaće za vrijeme godišnjeg odmora i bolovanja zbog manje isplaćene plaće po utuženim osnovama, sve u visini od 5.000,00 eura, zajedno sa zateznim kamatama, uz naknadu parničnog troška, s tim da će tužiteljica konačno specificirati tužbeni zahtjev nakon provedenog financijskog vještačenja. Nakon provedenog financijskog vještačenja tužiteljica je podneskom od 2. veljače 2026. konačno uredila tužbeni zahtjev u skladu sa nalazom i mišljenjem sudskog vještaka, na način da po utuženoj osnovi od tuženika u utuženom razdoblju od siječnja 2020. do rujna 2020., potražuje isplatu iznosa od 2.300,07 eura bruto, zajedno sa pripadajućim zateznim kamatama tekućim od dospijeća svakog pojedinog mjesečnog iznosa razlike plaće do isplate, sve uz naknadu parničnog troška tužiteljici.

2. Tuženik se u odgovoru na tužbu u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, osporava kako osnovu tako i visinu tužbenog zahtjeva, te ističe prigovor zastare. Tuženik navodi da su člankom 47. KU definirani pojmovi plaće, osnovne plaće i dodataka na osnovnu plaću, i to na način da plaću radnika čini osnovna plaća i dodaci na osnovnu plaću. Svi dodaci i uvećanja plaće pa tako i uvećanje od 50% za prekovremeni rad obračunavaju se isključivo od osnovne plaće utvrđene stavkom 2. članka 47. KU. Osnovna plaća je mjesečna plaća ostvarena u redovnom mjesečnom fondu radnih sati, bez dodataka i uvećanja, a sati prekovremenog rada plaćaju se posebno i uvećano, na način propisan KU. Tuženik navodi da je netočan navod tužiteljice da joj dodaci na osnovnu plaću pripadaju u prekovremenom radu jer prekovremeni rad nije dio osnovne plaće, što potvrđuju i Zaključci Zajedničkog povjerenstva za tumačenje Kolektivnog ugovora, koja su temeljem čl. 19. st. 6. Sastavni dio KU. Tuženik stoga ističe da su tužiteljici u cijelosti isplaćeni predmetni dodaci te uvećanja plaće kao i sati prekovremenog rada, te je slijedom toga i prosjek plaće za naknadu za vrijeme godišnjeg odmora i bolovanja točno izračunat. Obzirom da tužitelj predlaže provođenje financijskog vještačenja, tuženik želi naglasiti da se tužbeni zahtjev prvenstveno zasniva na pogrešnom pravnom shvaćanju o tome što čini osnovnu plaću, kao osnovicu za izračun dodataka. Pitanje, što čini osnovnu plaću, koja je osnovica za obračun uvećanja i dodataka, isključivo je pravno pitanje. Prema citiranom članku 47. KU, prekovremeni rad nije dio osnovne plaće. Sporni dodaci se obračunavaju na osnovnu plaću, što znači da se ne obračunavaju na prekovremene sate. Slijedom svega navedenog, budući se tužbeni zahtjev temelji na pogrešnom tumačenju pojma osnovne plaće i načina obračuna pripadajućih dodataka i uvećanja na osnovnu plaću, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbije tužitelja s tužbom i tužbenim zahtjevom uz naknadu parničnog troška tuženiku.

3. S obzirom da je tužiteljica podneskom od 2. veljače 2026. kojim je konačno uredila tužbeni zahtjev u skladu sa nalazom i mišljenjem sudskog vještaka smanjila visinu tužbenog zahtjeva s prvotno postavljenih 5.000,00 eura, na 2.300,07 eura, a da se tuženik u roku od 15 dana od dana uručenja navedenog podneska 16. veljače 2026. (poledina str. 133 spisa) smanjenju tužbenog zahtjeva nije usprotivio, na temelju čl. 193. st. 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - Odluka Ustavnog suda RH, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 - Odluka Ustavnog suda RH, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25, dalje u tekstu: ZPP), utvrđuje se da je djelomično povlačenje tužbe dopušteno.

4. Tijekom dokaznog postupka izvedeni su sljedeći dokazi: izvršen je uvid u platne liste tužiteljice u utuženom razdoblju (str. 14-38 spisa), presudu ovog suda poslovni broj Pr-583/2023-15 od 28. svibnja 2024. s klauzulom pravomoćnosti (str. 39-46 spisa), Žalbu na isplaćenu plaću tužiteljice za travanj 2020. godine (str. 50 spisa), evidenciju rada i plan rada tuženika za travanj 2020. (str. 51-53 spisa), Uputu Ministarstva zdravstva od 25. ožujka 2020. (str. 54 spisa), Uputu Ministarstva zdravstva od 2. travnja 2020. (str. 55-57 spisa), Priopćenje HUBOL-a (Hrvatska udruga bolničkih liječnika) od 19. svibnja 2020. (str. 58 spisa), Nalaz i mišljenje sudskog vještaka Lidije Tkalec Gradinščak od 16. siječnja 2026. (str. 117-123 spisa), Kolektivni ugovor za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja ("Narodne novine" broj 143/13, dalje KU/13), Dodatak I. KU/13 ("Narodne novine" broj 96/15), Kolektivni ugovor za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja ("Narodne novine" broj 29/18, dalje KU/18), Dodatak I. i Dodatak II KU/18 sa izmjenama ("Narodne novine" broj: 35/19, 78/19 i 92/19), Temeljni kolektivni ugovor za službenike i namještenike u javnim službama, ("Narodne novine" broj: 141/12) sa dodacima i dopunama ("Narodne novine" broj: 153/13, 24/17, 128/17, 47/18), sudsku praksu te u ostalu dokumentaciju koja prileži spisu.

5. Sud je u skladu s čl. 8. ZPP-a, na temelju svih izvedenih dokaza i na temelju rezultata cjelokupnog postupka utvrdio da je tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti osnovan.

6. Predmet spora je zahtjev tužiteljice za isplatom razlike bruto plaće u utuženom razdoblju od siječnja 2020. do rujna 2020. po osnovi neisplaćenih dodataka za otežane uvjete rada, za iznimnu odgovornost za život i zdravlje ljudi, i za dostignuti znanstveni stupanj doktora znanosti, i to za sve efektivno odrađene sate rada, uključujući i prekovremeni rad, te razlike naknade plaće tijekom godišnjeg odmora i privremene nesposobnosti za rad za utuženo razdoblje, kao i naknade plaće tijekom prekida rada u travnju 2020.

7. Među strankama nije sporno da je tužiteljica zaposlena kod tuženika na radnom mjestu liječnik specijalist, te nije sporno da su joj naprijed navedeni dodaci isplaćivani u utuženom razdoblju, ali ne u odnosu na sve odrađene sate rada tj. isti nisu isplaćivani u odnosu na prekovremeni rad. Sporno je međutim jesu li predmetni dodaci tužiteljici ispravno i u cijelosti isplaćeni, odnosno ima li tužiteljica pravo na isplatu predmetnih dodataka na sve efektivno odrađene sate rada, te ima li pravo na isplatu naknade plaće za vrijeme prekida rada u travnju 2020.

8. Iz presude ovog suda poslovni broj Pr-583/2023-15 od 28. svibnja 2024. (str. 39-46 spisa) donesenom u predmetu između tužiteljice i tuženika, proizlazi da je predmet spora bio zahtjev tužiteljice za isplatom neisplaćenih dodataka na plaću s osnove posebnih uvjeta rada, dodataka na plaću s osnove odgovornosti za život i zdravlje ljudi, s osnove znanstvenog stupnja, te posljedično neisplaćene naknade za vrijeme godišnjeg odmora, i privremene nesposobnosti za rad, za razdoblje od ožujka 2018. do prosinca 2019. Citiranom presudom ovaj sud je tužiteljici dosudio iznos razlike plaće od 7.644,05 eura bruto, po osnovi utuženih dodataka za posebne uvjete rada, za iznimnu odgovornost za život i zdravlje ljudi te za znanstveni stupanj u razdoblju od ožujka 2018. do prosinca 2019., pozivajući se pri tome na relevantne odredbe Kolektivnog ugovora za djelatnost zdravstva i zdravstvenog osiguranja, Temelnog kolektivnog ugovora službenike i namještenike u javnim službama i na pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 9. prosinca 2019. prema

kojem zdravstveni radnici imaju pravo na utužene dodatke i na sate odrađene u prekovremenom radu.

9. Spisu prileži žalba tužiteljice od 14. svibnja 2020. (str. 50 spisa) u kojoj ista moli poslodavca za korekcijom plaće isplaćene za travanj 2020. godine. Tužiteljica u žalbi navodi da je prema uputi Ministarstva zdravstva od 25. ožujka 2020. poslodavac odredio da tužiteljica pet radnih dana u travnju 2020., točnije 1., 2., 3., 22. i 28. travnja 2020. ne dolazi na posao, te su joj se ti dani u planu rada bilježili kao opravdani izostanak (IO), međutim navodi da joj poslodavac sukladno čl. 95. st. 3. ZR-a za navedene dane nije isplatio naknadu, stoga moli korekciju plaće.

10. Iz evidencije rada tužiteljice kod tuženika za travanj 2020. (str. 51-52 spisa) proizlazi da je za dane 1., 2., 3., 22., i 28. travnja 2020. kod tužiteljice navedena oznaka IO, koja je naknadno prekrížena..

11. Uputom Ministarstva zdravstva od 25. ožujka 2020. (str. 54 spisa) nastavno na organizaciju rada u zdravstvenim ustanovama sukladno epidemiološkoj situaciji, pozivaju se zdravstvene ustanove da organiziraju rad zdravstvenih radnika na način da 1/3 radnika bude raspoređena na radnim zadacima u zdravstvenoj ustanovi, 1/3 radnika da bude raspoloživa za privremeni raspored u drugu zdravstvenu ustanovu, te 1/3 da bude kod kuće odnosno ne bude nazočno na radnom mjestu.

12. Uputom Ministarstva zdravstva od 2. travnja 2020. (str. 55-57 spisa), u vezi ostvarivanja prava iz radnog odnosa radnika u sustavu zdravstva za vrijeme trajanja epidemije bolesti Covid 19, dane su upute zdravstvenim ustanovama za isplatu naknade plaće radnicima u sustavu zdravstva za vrijeme prekida rada dok čekaju poziv poslodavca, prema kojima, uzimajući u obzir posebne okolnosti, Odluku ministra zdravstva o proglašenju epidemije bolesti Covid-19, i Uputu Ministarstva zdravstva od 25. ožujka 2020., radnik ima pravo na naknadu plaće sukladno čl. 95. st. 3. Zakona o radu ("Narodne novine", br. 93/14, 127/17, 98/19, dalje u tekstu ZR) u visini prosječne plaće koja mu je isplaćena u prethodna tri mjeseca za vrijeme dok čeka poziv poslodavca.

13. Spisu prileži Priopćenje Hrvatske udruge bolničkih liječnika (HUBOL) od 19. svibnja 2020. (str. 58 spisa) u kojem se navodi kako se niti jedan zdravstveni djelatnik nije samovoljno rasporedio na boravak kod kuće nego je to učinio poslodavac, kako bi bolesni djelatnici ili oni u samoizolaciji mogli odmah biti zamijenjeni zdravima, sa svrhom osiguravanja kontinuiteta dostupnosti zdravstvene skrbi. Liječnicima se pljeskalo, svi su hvalili njihove napore i hrabrost, jer su na svom radnom mjestu predano radili svoj posao, zbrinjavali pacijente, liječili COVID pozitivne i pri tom, sukladno statističkim podacima, za vrijeme epidemije imali deset puta veći rizik od zaraze, no kad je te iste liječnike trebalo platiti onda su pojedine bolnice u Hrvatskoj odgovorile uskratno dijela plaće.

14. Radi utvrđivanja visine potraživanja sud je proveo financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Lidiji Tkalec Gradinščak, iz Zagreba, koja je 16. siječnja 2026. podnijela svoj pisani nalaz i mišljenje (str. 117-123 spisa) temeljem dokumentacije koju je pregledala, a to su obračunske liste plaća tužiteljice u utuženom razdoblju i evidencije rada. Sudski vještak ističe da je izračun svakog posebnog dodatka izvršen na mjesečnoj osnovi, a polazište za izračun je vrijednost osnovne plaće. Naime, za svaki mjesec utvrđena je vrijednost osnovne plaće za

svaki sat rada i broj prekovremenih sati. Osnovna plaća i broj prekovremenih sati u svakom mjesecu nisu osporavani te su preuzeti iz platnih lista tuženika koje prileže spisu. Sudski vještak zaključuje da neobračunati dodaci na plaću za posebne uvjete rada, za odgovornost za život i zdravlje ljudi, te za znanstveni stupanj, zajedno sa razlikama naknade plaće za godišnji odmor koje proizlaze iz uračunavanja neobračunatih dodataka na plaću, za razdoblje od 1. siječnja 2020. do 30. rujna 2020. iznose ukupno 859,48 eura bruto (ako se konvertira ukupan kunski iznos), odnosno ukupno 859,47 eura bruto (ako se konvertiraju mjesečni iznosi). Mjesečni iznosi u kunama i eurima vidljivi su iz izračuna u 1. točki nalaza. Nadalje, sudski vještak zaključuje, da ako je naknadu plaće za prekid rada u travnju 2020. Godine trebalo obračunati za dane u kojima je u Planu rada evidentirana, pa precrtana oznaka IO, tada neobračunata naknada plaće za prekid rada u travnju 2020. godine, zajedno sa razlikom naknade plaće za godišnji odmor u svibnju, lipnju i srpnju 2020. godine, koja proizlazi iz uračunavanja naknade plaće za prekid rada, iznosi ukupno 1.440,60 eura bruto, a mjesečni iznosi u kunama i eurima vidljivi su iz izračuna u 2. točki nalaza. Slijedom navedenoga ukupno potraživanje tužiteljice iznosi 2.300,07 eura bruto (ako se konvertiraju mjesečni iznosi u kunama).

15. Sud je u cijelosti prihvatio Nalaz i mišljenje sudskog vještaka budući je isti izrađen stručno, jasno i obrazloženo, te u skladu sa pravilima struke, a stranke na isti nisu imale primjedbi, niti su zahtijevale da sudski vještak pisani nalaz i mišljenje usmeno obrazlaže.

16. Na ročištu 21. travnja 2026. saslušana je tužiteljica u svojstvu parnične stranke (str. 234-235 spisa) koja u bitnome navodi da je kod tuženika bila zaposlena od 1992. do odlaska u mirovinu u ožujku 2026. i to na radnom mjestu odjelnog liječnika u Zavodu za neonatologiju i neonatalnu intenzivnu medicinu, te je stekla znanstveni stupanj doktora znanosti. U utuženom razdoblju je radila u smjenama i dežurstvima. Tužiteljica navodi da je u travnju 2020. prema uputi poslodavca, odnosno uputi Ministarstva zdravstva, zbog epidemije bolesti Covid-19, rad kod tuženika organiziran na način da je jedan dio zaposlenika trebao ostati doma kako bi se smanjio rizik zaraze, da se ne bi dogodilo da npr. svi liječnici na odjelu završe na bolovanju, slijedom čega je tužiteljica pet radnih dana u travnju 2020. prema uputi i nalogu poslodavca bila doma, a rečeno je da će i za te dane dobiti opravdani izostanak i naknadu plaće. Međutim, kada je dobila plaću za travanj 2020. primijetila je da joj za te dane nije isplaćena naknada plaća, obratila se poslodavcu, ali bez uspjeha. Poznato joj je da su i drugi liječnici sa Zavoda određeni broj dana iz istog razloga bili doma i da ni njima nije isplaćena naknada plaće za te dane.

17. Sud je u cijelosti prihvatio iskaz tužiteljice kao vjerodostojan jer je životan, logičan i uvjerljiv, te suglasan sa dokumentacijom koja prileži spisu. Svu priloženu dokumentaciju sud je također ocijenio vjerodostojnom, a stranke istu nisu osporavale.

18. Na temelju čl. 220. st. 2. ZPP-a ostale dokaze sud nije izvodio s obzirom da je činjenično stanje dovoljno utvrđeno već izvedenim dokazima i priloženim ispravama.

19. Na temelju provedenog dokaznog postupka, sud je utvrdio da je tuženik kao poslodavac tužiteljici u utuženom razdoblju od siječnja 2020. do rujna 2020. isplaćivao utužene dodatke za posebne uvjete rada, za iznimnu odgovornost za život i zdravlje ljudi te za dostignuti znanstveni stupanj doktora znanosti (dr. sc.). Iz

isplatnih lista koje prileže spisu razvidno je da se iznos isplaćenih dodataka iz mjeseca u mjesec mijenja, te se ne radi o fiksnom, odnosno paušalnom iznosu koji bi se isplaćivao tužiteljici svakog mjeseca. Iz evidencija rada i iskaza tužiteljice proizlazi da je tužiteljica pet radnih dana u travnju 2020. prema uputi poslodavca bila doma, i to 1., 2., 3., 22. i 28. travnja 2020. kako proizlazi iz ovjerenog plana rada poslodavca (str. 51 spisa). Tuženik je postupao prema uputi Ministarstva zdravstva od 25. ožujka 2020. o organizaciji rada zdravstvenih ustanova za vrijeme epidemije bolesti Covid 19, prema kojoj 1/3 zdravstvenih radnika treba biti kod kuće. Tuženik tužiteljici za navedenih pet radnih dana u travnju 2020. dok je bila kod kuće prema uputi poslodavca nije isplatio naknadu plaće za prekid rada sukladno uputi Ministarstva zdravstva od 2. travnja 2020. (str. 65-67 spisa), što proizlazi iz platne liste tužiteljice za travanj 2020. (str. 20 spisa) i iskaza tužiteljice. Visina potraživanja utvrđena je na temelju provedenog financijskog vještačenja prema kojemu potraživanje tužiteljice razlike plaće i naknade plaće po osnovi utuženih dodataka od siječnja 2020. do rujna 2020. i naknade tijekom prekida rada u travnju 2020. ukupno iznosi 2.300,07 eura bruto.

20. Odredbom čl. 91. st. 3. ZR-a propisano je da se pod plaćom podrazumijeva osnovna ili minimalna plaća i sva dodatna davanja bilo koje vrste koja poslodavac izravno ili neizravno, u novcu ili naravi, na temelju ugovora o radu, kolektivnog ugovora, pravilnika o radu ili drugog propisa isplaćuje radnici ili radniku za obavljeni rad. Odredbom čl. 94. ZR-a propisano je da radnik ima pravo na povećanu plaću za otežane uvjete rada, prekovremeni i noćni rad te za rad nedjeljom, blagdanom ili nekim drugim danom za koji je zakonom određeno da se ne radi.

21. Prema odredbi čl. 47. KU/13, te čl. 45. KU/18 plaću radnika čini osnovna plaća i dodaci na osnovnu plaću. Osnovnu plaću radnika čini umnožak koeficijenta složenosti poslova radnog mjesta na koje je raspoređen i osnovice za izračun plaće, uvećan za 0,5% za svaku navršenu godinu radnog staža. Dodaci na osnovnu plaću su: stimulacija, dodaci za posebne uvjete rada, dodaci i uvećanja plaća. Prema odredbi čl. 49. st. 1. KU/18 osnovna plaća uvećava se za rad noću 40%, za rad subotom 25%, za rad nedjeljom 35%, za prekovremeni rad 50%, te za rad u drugoj smjeni 10%, ako radnik radi u smjenskom radu ili u turnusima. Odredbom čl. 49. st. 9. KU/18 prekovremenim radom smatra se svaki sat rada duži od predviđenog rada utvrđenog dnevnim rasporedom rada, kao i svaki sat rada duži od redovnog mjesečnog fonda radnih sati, koji sukladno st. 10. istoga članka KU/18 predstavlja umnožak radnih dana u tekućem mjesecu s 8 sati. Prema st. 11. istoga članka poslodavac je obavezan svakom radniku platiti prekovremeni rad.

22. Nadalje, prema odredbi čl. 55. st. 1. KU/18 radniku u djelatnosti zdravstva i zdravstvenog osiguranja na pojedinim radnim mjestima i poslovima kod kojih postoje posebni uvjeti rada pripada pravo na dodatak na plaću. Sukladno odredbi čl. 55. KU/18, osnovna plaća za tužiteljičino radno mjesto uvećava se za 20%. Nadalje sukladno čl. 21. Dodatka II. KU 92/19., na snazi od 1. rujna. 2019., navedeno je da se članak 55. mijenja te je istim propisano da se na tužiteljičinom radnom mjestu osnovna plaća po toj osnovi uvećava za 23%. Odredbom čl. 59. KU/13 propisano je da zbog iznimne odgovornosti za život i zdravlje ljudi doktori medicine i doktori dentalne medicine ostvaruju dodatak na plaću u iznosu od 10% od osnovne plaće. Dodatkom I. KU 96/15 propisano je da zbog iznimne odgovornosti za život i zdravlje ljudi doktori medicine i doktori dentalne medicine ostvaruju dodatak na plaću u iznosu od 12% od osnovne plaće, te je identično propisano i odredbom čl. 57. KU/18, dok je

odredbom čl. 23. Dodatka II. KU 92/19 visina dodatka za iznimnu odgovornost za život i zdravlje ljudi od 12% u članku 57. KU/18 uvećana na 16%. Nadalje, prema odredbi čl. 54. st. 2 TKU plaća zaposlenika uvećava se za 15% ako zaposlenik ima znanstveni stupanj doktora znanosti.

23. Sud je prihvatio argumentaciju tužiteljice u kojoj ističe da je čitavo utuženo razdoblje radila kao liječnik specijalist na istim poslovima, te da joj stoga svi dodaci i uvećanja, koji se računaju u odnosu na iznos osnovne plaće, pripadaju za sve efektivno odrađene sate rada. Naime, tužiteljica je radila u otežanim uvjetima, odnosno imala je odgovornost za život i zdravlje ljudi kao i znanstveni stupanj doktora znanosti, tijekom čitavog radnog vremena, odnosno kako u redovnom radu tako i u prekovremenom radu. Prema odredbi čl. 45. KU/18 definirana je plaća tužiteljice koju čini osnovna plaća i dodaci na osnovnu plaću. Iz navedene odredbe ne proizlazi da bi plaća koja se odnosi na prekovremeni rad bila obračunavana na bilo koji drugi način izuzev onog koji je propisan čl. 45. KU/18. To znači da plaću tužiteljice i za prekovremeni rad čini osnovna plaća i dodaci u odnosu na osnovnu plaću, naravno uz uvećanje koje se primjenjuje za svaki sat prekovremenog rada. Iz isplatnih lista je vidljivo da dodaci na osnovnu plaću nisu isplaćeni u istim iznosima za svaki mjesec, već variraju ovisno o odrađenim satima rada, što govori u prilog navodima tužiteljice da se u ovom slučaju ne radi o isplati fiksnog, odnosno paušalnog iznosa dodatka za svaki mjesec, već iznos dodatka ovisi o količini radnih sati koje je tužiteljica odradila. Stoga, radi se o uvećanju plaće, odnosno isplati dodataka na plaću, koji se uvijek računaju u odnosu na osnovnu plaću, međutim obračunavaju se tužiteljici za cjelokupno radno vrijeme koje je ostvarila prethodnog mjeseca. U pravu je tužiteljica kada ističe da su se ispunili uvjeti za isplatu dodataka na plaću i u razdoblju prekovremenog rada, obzirom da je tužiteljica i u tom periodu bila izložena otežanim uvjetima odnosno imala je iznimnu odgovornost za život i zdravlje ljudi, i znanstveni stupanj doktora znanosti. Prema citiranoj odredbi čl. 94. ZR-a radnik ima pravo na povećanu plaću za prekovremeni rad i otežane uvjete rada, što znači da se plaća, koja podrazumijeva sve dodatke i davanja koja poslodavac isplaćuje, uvećava za prekovremeni rad, odnosno za otežane uvjete rada, iznimnu odgovornost za život i zdravlje ljudi te znanstveni stupanj. Stoga nema mjesta isključenju isplate dodataka na koje tužiteljica ima pravo za rad koji je ostvarila u prekovremenom radu, jer za navedeni rad tužiteljica također ima pravo na plaću koja sadrži sve ono što je propisano odredbom čl. 91. st. 3. ZR-a.

24. Navedeno pravno stajalište izrazio je i Vrhovni sud Republike Hrvatske na 8. sjednici Građanskog odjela od 9. prosinca 2019. gdje je zauzeto pravno shvaćanje da radnici imaju pravo na dodatke za posebne uvjete rada i iznimnu odgovornost za život i zdravlje ljudi i za sate ostvarene u prekovremenom radu.

25. Slijedom iznesenog, sud je utvrdio osnovanim potraživanje tužiteljice koje se odnosi na potraživanje s naslova dodatka za posebne uvjete rada, za iznimnu odgovornost za život i zdravlje ljudi, te za znanstveni stupanj doktora znanosti, za sve efektivno odrađena sate rada, uključujući i sate ostvarene u prekovremenom radu.

26. Slijedom navedenog osnovan je i zahtjev tužiteljice za isplatom razlike naknada plaće za vrijeme korištenja godišnjih odmora i bolovanja u utuženom razdoblju po navedenim osnovama, a s obzirom da prema čl. 81. ZR-a radnik za vrijeme korištenja godišnjeg odmora ima pravo na naknadu plaće u visini određenoj

kolektivnim ugovorom, pravilnikom o radu ili ugovorom o radu, a najmanje u visini njegove prosječne mjesečne plaće u prethodna tri mjeseca (uračunavajući sva primanja u novcu i naravi koja predstavljaju naknadu za rad), odnosno da prema odredbi čl. 95. st. 1. ZR-a radnik ima pravo na naknadu plaće za razdoblja u kojima ne radi zbog opravdanih razloga određenih zakonom, drugim propisom, kolektivnim ugovorom, pravilnikom o radu ili ugovorom o radu, te da se prema odredbi čl. 95. st. 5. ZR-a visina naknade plaće utvrđuje ovim ili drugim zakonom, drugim propisom, kolektivnim ugovorom, pravilnikom o radu ili ugovorom o radu, a ako nije tako određena, radnik ima pravo na naknadu plaće u visini prosječne plaće ostvarene u prethodna tri mjeseca. Isto tako odredbom čl. 34. st. 1. KU/18 propisano je da se radniku za vrijeme korištenja godišnjeg odmora isplaćuje naknada plaće kao da je radio, a prema st. 2. Istoga članka Radniku čija je narav posla takva da mora raditi prekovremeno ili noću ili nedjeljom, odnosno zakonom predviđenim neradnim danom, koji dežura ili je pripravan, pripada pravo na naknadu plaće za godišnji odmor u visini njegove prosječne mjesečne plaće u prethodna tri mjeseca, ako je to za njega povoljnije. Stoga ispravno smatra tužiteljica da je tuženik zbog neisplaćenih dodataka na plaću tužiteljici u utuženom razdoblju obračunao niži iznos naknade plaće za vrijeme korištenja godišnjeg odmora i privremene nesposobnosti za rad.

27. Nadalje, prema odredbi čl. 95. st. 3. ZR-a radnik ima pravo na naknadu plaće za vrijeme prekida rada do kojega je došlo krivnjom poslodavca ili zbog drugih okolnosti za koje radnik nije odgovoran. U postupku je utvrđeno da je tužiteljica sukladno citiranoj Uputi Ministarstva zdravstva od 25. ožujka 2020. po nalogu poslodavca pet radnih dana u travnju (1., 2., 3., 22. i 28. travnja 2020.) bila doma, a u svrhu osiguranja da određeni broj zdravstvenih djelatnika bude na raspolaganju u slučaju zaraze većeg broja djelatnika. Navedeni dani su evidentirani u ovjerenoj evidenciji rada tuženika za travanj 2020. i obilježeni su kao IO (opravdani izostanak) te naknadno prekriženi. Unatoč citiranoj Uputi Ministarstva zdravstva od 2. travnja 2020. tuženik tužiteljici nije isplatio naknadu plaće za dane provedene doma po uputi poslodavca. S obzirom da je utvrđeno da je tužiteljica navedene radne dane u travnju 2020. po nalogu poslodavca poslana kući, u svrhu organizacije rada u uvjetima pandemije, po uputi resornog Ministarstva, tuženik je kao poslodavac na temelju čl. 95. st. 3. ZR-a dužan tužiteljici isplatiti naknadu plaće za vrijeme navedenog prekida rada do kojeg je došlo po odluci poslodavca, odnosno bez krivnje tužiteljice, i zbog okolnosti za koje tužiteljica ne odgovara. Posljedično tome, tuženik je dužan tužiteljici isplatiti i razliku naknadu plaće za vrijeme godišnjeg odmora i bolovanja zbog umanjenja plaće po navedenoj osnovi. Slijedom navedenog sukladno čl. 95. st. 3. ZR-a osnovan je i zahtjev tužiteljice za isplatom neisplaćene naknade plaće za vrijeme prekida rada u travnju 2020.

28. Slijedom svega navedenog, u postupku je utvrđeno da tuženik kao poslodavac tužiteljici nije obračunao i isplaćivao plaću u propisanoj visini sukladno važećem kolektivnom ugovoru i drugim važećim izvorima materijalnog prava, i to u utuženom razdoblju od siječnja 2020. do rujna 2020. po osnovi neisplaćenih dodataka za posebne uvjete rada, za iznimnu odgovornost za život i zdravlje ljudi i za znanstveni stupanj na sve odrađene sate kako u redovnom tako i u prekovremenom radu, te po osnovi naknade za prekid rada u travnju 2020., a posljedično tome i po osnovi manje isplaćene naknade plaće za vrijeme bolovanja i godišnjeg odmora po navedenim osnovama. Stoga je, a s obzirom da je tužiteljica tužbeni zahtjev u cijelosti uskladila s Nalazom i mišljenjem sudskog vještaka, kojega je sud u cijelosti prihvatio

vjerodostojnim, valjalo tužbeni zahtjev tužiteljice usvojiti te naložiti tuženiku isplatu razlike bruto plaće i naknade plaće kao u izreci.

29. Sud je utvrdio da nije osnovan prigovor zastare istaknut od strane tuženika s obzirom na to da najstarije potraživanje tužiteljice dospijeva 16. veljače 2020., a tužba je podnesena 10. veljače 2025., odnosno unutar zastarnog roka od pet godina iz čl. 139. ZR-a stoga zastara nije mogla nastupiti.

30. S obzirom da prema čl. 29. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br.: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23, dalje u tekstu. ZOO) dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane tražbine duguje i zakonske zatezne kamate, tuženiku je naloženo isplatiti tužiteljici zatezne kamate na svaki mjesečni iznos razlike bruto plaće tekuće od dospijeca tj. od 16.-og u mjesecu za protekli mjesec, s obzirom da se radi o razlici plaće koja se isplaćuje najkasnije 15.-og u mjesecu za protekli mjesec, sukladno čl. 92. st. 3. ZR-a, osim u dijelu isplate zateznih kamata na iznose poreza na dohodak i prireza porezu na dohodak sadržanih u dosuđenoj bruto razlici plaće jer prema odredbi čl. 22. st. 3. Zakona o porezu na dohodak ("Narodne novine" br. 115/16, 106/18) porez na dohodak i prirez porezu na dohodak dospijevaju tek s isplatom neto iznosa plaće, što znači da se na te iznose do trenutka isplate neto plaće ne obračunavaju zatezne kamate. Stopa zatezne kamate određena je u skladu s odredbom čl. 29. st. 2. i st. 8. ZOO-a koja je propisana za ostale odnose.

31. Odluka o troškovima parničnog postupka donesena je prema odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a koja propisuje da stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna je protivnoj stranci i njezinom umješaću naknaditi troškove, stoga je tuženik dužan naknaditi tužiteljici parnični trošak. Visina troška tužiteljice određena je sukladno čl. 155. ZPP-a i prema odredbama važeće Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj: 138/2023, nastavno: OT), budući je tužiteljica zastupana po odvjetniku.

32. Sukladno Tbr 7/1 OT vrijednost pojedine radnje određena je u visini od 100 bodova, odnosno sukladno Tbr. 54 OT u iznosu od 200,00 eura. Tužiteljici je u cijelosti priznat zatraženi trošak za sastav tužbe u visini od 200,00 eura (Tbr. 7/1 OT), za sastav obrazloženog podneska od 2. veljače 2026. u visini od 200,00 eura (Tbr. 8/1 OT), za zastupanje na ročištima 25. lipnja 2025. i 21. travnja 2026. za svako u visini od po 200,00 eura (Tbr. 9/1 OT), te za pristup ročištu za objavu presude u visini od 100,00 eura (Tbr. 9/3 OT). Slijedom navedenoga tužiteljici je priznat ukupni trošak u visini od 900,00 eura, uvećano za pripadajući PDV po stopi od 25% (Tbr. 46 OT) u iznosu od 225,00 eura, ukupno 1.125,00 eura, i za trošak financijskog vještačenja u iznosu od 300,00 eura, koji je predujmila tužiteljica, sveukupno 1.425,00 eura, koji je iznos tuženik dužan naknaditi tužiteljici na ime parničnog troška. Na temelju čl. 154. st. 1. ZPP-a neosnovan je nespecificirani zahtjev tuženika za naknadom parničnog troška.

33. Odluka o kamati na parnični trošak donesena je sukladno odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a koja propisuje da parnični troškovi obuhvaćaju i zatezne kamate od dana donošenja odluke kojom je naloženo plaćanje troškova postupka.

34. Slijedom svih navedenih i obrazloženih razloga odlučeno je kao u izreci presude.

U Zagrebu 29. svibnja 2026.

Sutkinja
Ida Vrančić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje ako je stranka o ročištu za objavu presude uredno obaviještena, bez obzira je li na isto pristupila, a u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa presude ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje. Žalba se podnosi pisano putem ovoga suda u četiri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje županijski sud.

DNA:

1. Tužiteljici po punomoćniku
2. Tuženiku

Broj zapisa: **9-30888-ba437**

Kontrolni broj: **045d2-d4034-b883d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski radni sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.